

godt, giver endvidere Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse Ret til at expropriere til private Veie, selv om der kun er to Beboere ved denne Veie. Det ærede Medlem kommer stadig tilbage paa, at her kun er Spørgsmaal om en enkelt Person og Expropriation til Fordel for en enkelt Person. Jeg tror, at det ærede Medlem i den Henseende har Ret; thi det er jo ikke givet, at disse Diger alene ere til Fordel for enkelte Personer; tværtimod maa det forudsættes, at de efter deres Bestaaffenhed i Reglen ville være til Fordel og til Beskyttelse for flere. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at, hvis det virkelig er Tilfældet, at Diget ikke kan siges at have mere almindelig Interesse, vil Landvæsenkommissionen ikke indrømme, at Expropriation kan finde Sted. Det ærede Medlem mente, at det var en skræffelig Inkonsekvens, om man vilde give Ret til at expropriere Materiale, naar Diget gik i Stykker, medens man ikke vilde expropriere, naar Tælen er om Udlæg af Diger. Jeg maa virkelig tilstaa, at jeg ikke vet kan se, at nogen Inkonsekvens er tilstede, tværtimod. Navnlige naar man, saaledes som det af det ærede Medlems Utringer fremgaar, kun betragter Inddæmningsdiger som en Spekulations Sag, er det fuldstændig i sin Orden, at man ikke indrømmer Expropriation, saa længe det kun er en Spekulations Sag, saa længe det endnu kommer an paa, om Arbejdet lykkes eller ikke; men Sagen stiller sig ganske anderledes, naar der først bagefter dette Dige er blevet skabt Uger eller Eng, kort sagt et vordende Skatteobjekt baade for Stat og Kommune. Det forekommer mig ogsaa, at man ligesom overfor, at det, der her forlanges, jo kun er en Ret til i Nødsfald at værges sig saa godt som muligt lige over for en indtrængende Tjende; netop dette, at det kun er i Nødsfald, Expropriation skal bruges, forekommer mig at fremkalde den Betragtning, som jeg tillod mig at gjøre gjældende, da jeg første Gang havde Ordet; men det ærede Medlem har ikke villet røre ved dette humane Hensyn, som man ganske vist ikke kan overse lige over for Ulykker af den Bestaaffenhed som dem, der her er Tale om. Naar han saa endelig har sagt, at det maatte være de Bedkommendes egen Sag at sikre sig Materiale, saa siger jeg: Ja, ganske sikkert, dersom det skal blive Orden, at dette skal være den eneste Maade at skaffe sig Materiale paa, da vil det i alt Fald for alle fremtidige Foretagender af den Bestaaffenhed være nødvendigt at sikre sig; men der findes jo ganske vist ikke saa Diger her i Landet, hvor man ikke har tænkt sig en saadan Mulighed, at man i Tilfælde af Ulykke ikke skulde kunne bevæge de tilgrændsende Naboer til for en rimelig Pris at overlade sig det Materiale, som er nødvendigt for at udbedre Skaden. Det er sikkert, at hvis Lovforslaget bliver vedtaget her, saaledes som det er vedtaget i det andet Thing, vil Ulykker neppe kunne hjælpes; men jeg har ogsaa kun anført Eksemplet herfra,

for at vise, hvilke sørgelige Følger der kan komme ud af, naar man i saadant Nødsfald ikke er i Stand til at tvinge en gjenstridig Nabo. — Det ærede Medlem sagde fremdeles, at der ikke havde nogen som helst Visshed for, at dette Lovforslag ikke meget godt kunde forandres her, gaa tilbage til det andet Thing og der blive vedtaget. Nei, nogen sikker Visshed derom havde ikke; men Enhver, som har fulgt de Forhandlinger, som ere foregaaede i det andet Thing, vil vide, at det vistnok er umuligt at opretholde Lovforslaget, dersom man skal foreslaa det andet Thing at tage disse efter min Mening meget rimelige Bestemmelser ud af det, og at det er et Spørgsmaal, om Folkethinget saa ikke vil foretrække at fæste Loven til Jorden. Naar det ærede Medlem anstillede Betragtninger over, at der var ligesaa god Tid til at faae denne Lov yderligere behandlet som Finantsloven, saa turde det, skjøndt jeg naturligvis heller ikke i den Henseende kan sige noget Sikker, dog være, at, medens det er givet, at dette Lovforslag ikke, naar man forandrer det her, kan komme til at gennemløbe alle de Faser, som ere nødvendige for, at det kan blive til Lov, der dog kunde være en Slags Forstaaelse imellem begge Thing med Hensyn til Finantsloven; og naar Finantsloven vedtages med de Ændringer, som nu foreslaas i det andet Thing, saa vil den vist ikke møde nogen stor Bankelighed her. Jeg er for mit Bedkommende overbevist om, at, dersom man idag vil følge Udvalget og vedtage de af det stillede Ændringsforslag, da er det ensbetydende med for i Aar og maasse for bedste at slaa dette Lovforslag ihjel; thi det har viist sig, at det er et af de Lovforslag, med Hensyn til hvilket der næsten skal Held til for at forlige Thingene om dets Indhold. Jeg kan derfor ikke andet end meget indstændig anbefale det ærede Thing at vedtage Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra det andet Thing.

Formanden: Det ærede 2det Medlem for 9de Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

Strup: Og denne korte Bemærkning er, at, saaledes som jeg har læst Loven om private Veies Istandsættelse, saaledes som jeg har forstaaet den, og saaledes som jeg har været med til at anvende den, er der ingen Expropriationsret i denne Lov med Hensyn til private Veies Istandsættelse. Det kunde maasse blive et langt og vanskeligt Stykke Arbejde at undersøge Spørgsmaalet herom, men jeg nedlægger kun her en Indsigelse imod, at noget Eksempel, hentet fra Loven om private Veie, bliver gjort anvendeligt her.

Ordføreren (Breinholt): Efter de udtømmende Forhandlinger, der nu have fundet Sted om dette Emne, tror jeg ikke at kunne bringe noget synderlig Nytt frem, og jeg skal derfor satte